

Mijn ogen vliegen open onder een bloedrode hemel, water kabbelt tegen mijn gezicht, mijn hoofd barst uit elkaar en mijn mond is een spelonk vol pijn. Ik hoor iemand door het ondiepe water waden. Geen idee of ik een seconde of een jaar buiten westen ben geweest. Ik hoest een sloot water op en probeer me te bewegen, maar meteen schreeuwt mijn nek het uit.

Gebroken? denk ik, te suf om echt in paniek te raken.

Met bonkend hoofd duw ik mezelf voorzichtig overeind. In mijn nek vindt een kernexplosie plaats. Mijn hersenen voelen week, als een volgezogen spons. Voor in mijn mond klopt het hard en dof. Ik voel aan mijn tanden. Vers, warm bloed. Ik wrijf mijn vingers over elkaar, snuffel er voor de zekerheid aan – alsof ik weet hoe bloed ruikt. En ergens weet ik dat ook. Dierlijk en mineralig tegelijk. Naar vlees en ijzer.

Van heel dichtbij komt een gil die me de stuipen op het lijf jaagt. Zonder na te denken kijk ik om, en terwijl de pijn dwars door me heen snijdt, zie ik het huis.

Het huis waar dit allemaal begon.

EEN DAG EERDER...

EEN HUIS

ZONDAG

‘Gaan jullie mee naar binnen?’ vraagt J.

‘Ja dág,’ zeg ik.

‘Het lijkt me doodeng,’ zegt Dar met een scheef lachje.

Hijgend en zwetend leunen we op het stuur van onze fiets, de late middagzon kleurt onze huid en de hemel roze. We turen naar het huis, dat zo’n vijftig meter van de oever uit het water steekt, de houten wanden aangekoekt met modder en waterpest – een haveloos monster dat oprijst uit de diepte. Alleen de zolder en de helft van de verdieping eronder komen boven de waterlijn uit.

‘Wat een stelletje baby’s zijn jullie toch.’

Dit is een van J’s favoriete uitspraken. Nu zij en Dar dertien zijn en de meeste kinderen in onze klas nog twaalf, noemt ze iedereen een baby.

‘Zou er ooit een tijd komen,’ vraagt Dar zich hard-

op af, 'dat het niet oké is om iemand een baby te noemen?'

We staren hem aan.

'Van andere mensen zeg je ook niet: "Wat ben je toch een *piep*." Maar "Wat ben je toch een baby" mag je gewoon zeggen, en niemand die ooit voor baby-rechten opkomt. Baby's kunnen zelf niet praten, dus misschien zouden we...'

'Hou je mond,' bromt J.

'Oké,' zegt Dar. Hij begint altijd te ratelen als hij bang is.

Ik haal een mueslireep uit mijn rugzak, breek hem in drieën en geef Dar en J allebei een stuk. Een zacht gehuil fluit door het huis, alsof het een levend wezen is. Twee kapotte ramen kijken ons aan, en op de nok van het dak zit een kraai ons in de gaten te houden.

'We gaan niet naar binnen,' zeg ik.

'Waarom niet?' vraagt J.

'Omdat we niet dood willen,' zegt Dar.

'We zijn toch niet voor niks helemaal hierheen gefietst,' protesteert J.

'Het ziet eruit alsof het op instorten staat,' zeg ik.

'En als we naar binnen gaan, is het inbreken.'

'Het staat al zeven jaar onder water!'

Dat is waar. Zo lang is het alweer geleden – bijna, dan. Het oude Scarborough liep onder toen ik vijf was. Maar nu het droger is dan het in eeuwen is geweest, en er een gat in de dam zit dat met de dag gro-

ter wordt, komt het oude dorp weer boven water. En dat wil niemand.

‘Trouwens, de ramen zijn toch al kapot,’ gaat J verder. ‘En het huis is van niemand meer. Dus technisch gezien is het geen inbreken. En het was jouw idee om hierheen te gaan.’

Toen ik het bedacht, leek het me best een leuk plan. We konden het huis vanaf de andere kant van het meer al dagen stukje bij beetje tevoorschijn zien komen. Maar nu ik er recht tegenover sta, wil ik er absoluut niet naar binnen. J laat haar fiets op de grond vallen, gaat zitten en trekt haar schoenen uit.

‘Doe niet zo stom,’ zeg ik. ‘Je weet niet eens hoe diep het is.’

‘Ik kan toch zwemmen?’ zegt ze terwijl ze haar sokken uittrekt. ‘Dus dan maakt het niet echt uit hoe diep het is, hè?’

Dar en ik kijken elkaar aan en schudden ons hoofd. Dit is nou typisch J. (J staat voor Juno, maar als je haar zo noemt krijg je klappen.)

Als J het water in loopt, begint de kraai op het dak luid te krassen.

‘Kom op, het is al laat,’ zegt Dar. ‘Ik ga.’

Hij keert om en fietst over de droge, gebarsten aarde naar de bomen en het pad. Tussen de bomen stopt hij om te kijken of er iemand achter hem aan komt. Ik weet dat ik mee zou moeten gaan. J waadt door het water en kijkt niet om. Ik sta, zoals altijd, tussen hen in.

Ben ik net zo stoer en zorgeloos als J of net zo’n angsthaas als Dar?

Het is bijna zes uur. Zelfs als we meteen teruggaan, zijn we niet voor het donker thuis. Mijn moeder wordt waarschijnlijk nu al gek. Ik zal moeten vertellen dat ik met de Carpenters op pad ben geweest en dat ik heb ingebroken. Ik durf niet eens te zeggen waar ze bozer om zal worden.

Ik veeg met de hals van mijn T-shirt het zweet uit mijn ogen. 'Nog nooit zo'n hete zomer en herfst meegemaakt.' Dat zeggen alle volwassenen in Scar Town zodra ze hun mond opendoen. Ik kijk naar het veilige dorp aan de overkant van het meer en Mount Scarborough daarachter, die me als een opgestoken vinger waarschuwt om naar huis te komen. Het huis kermt en kraakt, het water klotst rond zijn middel.

Wat als ze binnen iets cools vindt? Ze zal in elk geval zeggen dat er iets cools was, ook al is het gelogen, en me er dan de rest van mijn leven mee om mijn oren slaan. Het huis is vast niet zo eng als het lijkt. Dat kan nooit.

Een kikker broemt als een lage bas. Vogels fladderen en fluiten en krijsen.

Ik leg mijn fiets naast die van J, stop mijn telefoon in mijn rugzak en leg die onder mijn voorwiel.

'Will!' roept Dar.

Ik kijk om. 'Alleen even kijken!'

Ik wil J laten zien dat ik geen baby ben (niet dat er iets mis is met baby's), dan ga ik naar huis en kom ik hier nooit meer.

Ik schop mijn slippers uit en loop het water in.

TWEE BINNEN

De kou prikt op mijn huid.

‘Will!’ roept Dar weer. ‘Niet doen!’

Zelfs tijdens zo’n hittegolf is het meer nog ijskoud. Mijn moeder zegt dat we in dit dorp gewoon altijd pech hebben, maar volgens onze aardrijkskundeleraar komt het doordat het meer zo diep is en er zoveel water in zit: zeshonderd miljard liter.

In mijn voeten heb ik al geen gevoel meer, en de kou bijt nu ook in mijn kuit.

‘Wacht op mij!’ roep ik terwijl ik tot aan mijn knieën door een massa waterlelies met ragfijne blauwe libellen erboven waad. J is al bijna bij het huis. Ik zie alleen haar ronde hoofd en het gespetter van haar trappelende voeten en maaiende armen. J en Dar hadden allebei een grote bos halflang haar, tot J dat van haar ongeveer een maand geleden eigenhandig helemaal kort knipte. Volgens Dar heeft het met hun moeder te maken, maar J heeft geen woord over haar moeder gezegd – en trouwens ook niet over dat haarknippen.

‘Stelletje achterlijken!’ schreeuwt Dar vanaf de kant.

Zo gaat het altijd. J doet dingen zonder na te denken, Dar zou het liefst nooit het huis uit gaan. Ik zit daar ergens tussenin. Ik wil graag stoer zijn, daarom kies ik meestal J’s kant. Misschien ben ik een meeloper. Of misschien kan ik gewoon niet tegen mijn verlies. Mijn moeder zegt dat mijn vader ook competitief was. Misschien is hij dat nog steeds wel.

Dar roept: ‘Ik ga nu echt hoor, jongens!’

J pakt de vensterbank en trekt zich eraan op. Het water komt nu tot aan mijn borst. Vanuit de donkere diepte kringelt overal de waterpest, groen bovenaan, viesbruin daaronder. De slijmerige slierten wikkelen zich om mijn benen. Ik heb altijd een hekel aan het meer gehad. Ik geloof alle verhalen die de mensen over het oude dorp vertellen.

Met mijn tenen zet ik me af tegen de modderige bodem en begin te zwemmen. De slierten glibberen als palingen om me heen. Ik kan mijn benen niet eens goed uitslaan en zwem zo snel als ik mijn magere armen maar kan bewegen.

Als ik eindelijk bij het huis ben, staat Dar achter me in het ondiepe water en roept: ‘Wacht!’ J is al binnen, niet meer te zien.

‘Hoe is het daar?’ roep ik, watertrappend, hijgend, benauwd van de kou rond mijn borst.

‘Nat!’ roept J terug. ‘En donker.’

‘Gaan we dood?’

‘Ik denk het.’

Ik wil het water uit, maar daarvoor moet ik naar binnen. Aan de overkant zie ik de silhouetten van de winkels in de dorpsstraat, en ik vraag me af of de mensen daar mij kunnen zien. Alleen met een verrekijker, weet ik toevallig. Ik heb het huis de afgelopen dagen bekeken door mijn vaders oude politiekijker, een van de weinige dingen die mijn moeder nog van hem in huis heeft. Zijn spullen maken haar geloof ik alleen maar verdrietig. Verdrietiger.

Van binnen komt een luide plons. Ik kijk op.

‘Gaat het?’

Geen antwoord.

Ik pak de vensterbank, probeer grip te krijgen, maar breek alleen een handvol vermolmd hout af en krijg de stukken in mijn ogen. Ik gooi water in mijn gezicht, knipper met mijn ogen en probeer het opnieuw. Nu maar hopen dat de fundering steviger is dan de raamkozijnen.

Ik hijs me op, zwaai een been naar binnen – het ruwe hout schaaft de binnenkant van mijn dij – en ga op de vensterbank zitten. Voor me ligt een lange, donkere gang die helemaal door lijkt te lopen naar de andere kant van het huis. Voor een deuropening links, ongeveer halverwege, deelt een rechthoek van roze zonlicht het duister in tweeën.

‘J!’ roep ik voor de zekerheid. Ik kan maar moeilijk geloven dat een mens hier echt naar binnen zou willen.

Er komt geen antwoord.

Ik tuur in het donker. Er hangt een vieze schimmellucht. Een kapotte kroonluchter bungelt schots en scheef aan het plafond. Op het troebele water dobbert van alles: een stoel, een fotolijst die ooit verguld moet zijn geweest, een kandelaar.

‘J?’ roep ik nog een keer.

Niets.

Voorzichtig laat ik me in het pikzwarte water zakken. Het komt tot aan mijn middel en is hier nog kouder. De vloer voelt zompig aan. Tussen mijn tenen blubbert modder, en ik heb spijt dat ik mijn slippers niet aangehouden heb. Ik hoor een geluid achter me, draai me als de bliksem om en zie hoe Dar zich blauw van de kou aan de vensterbank optrekt.

‘Dit is geen slim plan,’ hijgt hij.

Hij zegt het tegen de verkeerde.

‘Juno!’ schreeuw ik.

‘Noem me nog één keer zo en je bent er geweest!’

Ik knijp met mijn ogen, die langzaam aan het donker wennen. J maakt een beweging, en nu zie ik haar bovenlichaam boven de waterlijn aan het eind van de gang, voor een smalle trap naar de volgende verdieping. Ernaast loopt een trapleuning schuin omlaag het water in.

‘Kom eens kijken,’ zegt ze.

Het huis knarst, hout-op-hout, bij elke voorzichtige stap die ik zet, alsof het me wil waarschuwen. Scherpe voorwerpen prikken in mijn voetzolen.

Ik schrik van de stem van Dar, die plotseling veel

dichterbij is dan ik had verwacht. 'Waarom hebben ze het hier niet leeggehaald voor het onder water kwam te staan?'

'Geen idee.'

'Er kunnen wel bruine slangen zitten. Na de overstromingen in Falcon Ridge hebben mensen nesten in huis gevonden.'

'Bedankt.' Prompt schieten mijn ogen alle kanten op en zie ik in elk drijvend voorwerp een slang. *Nesten. Bouwen slangen eigenlijk wel nesten?* Het donkere hout van het plafond en de muren maakt het lastig om onder water iets te onderscheiden.

Met moeite bereik ik de open deur links. Hier word ik ondergedompeld in roze licht. In de kamer kijken drie hoge, kapotte ramen over het water uit op het dorp. Donkere wolkenschaduwen vliegen over Mount Scarborough en het meer onze kant op. De zon staat laag aan de hemel.

De kamer heeft een gewelfd plafond, zoals kathedralen ook hebben. In de hoge boekenkasten liggen hoopjes pap die ooit wel boeken zullen zijn geweest. Aan de muur zitten gouden lamphouders, en ook hier hangt een kroonluchter aan het plafond. De eigenaar van dit huis had echt geld.

'Ik haat het hier,' fluistert Dar.

'We zouden je film hier moeten opnemen,' zeg ik.

Dar kijkt sinds zijn achtste horrorfilms. Wel grappig dat hij nu zo bang is. Ik weet nog goed hoe de juf van groep 6 keek toen hij in de kring de plot van *Alien*

navertelde. We hebben het er altijd over dat we zelf een horrorfilm gaan maken. Dar werkt aan een script over zes kinderen die vastzitten in een leegstaand huis, die één voor één in mootjes worden gehakt. Dat idee heeft hij uit alle horrorfilms die ooit zijn gemaakt.

‘We zitten al in mijn film,’ zegt Dar.

‘Hoe loopt-ie af?’ vraag ik.

‘Niet goed.’

We lopen verder, langs een eetkamer met een omgekeerde tafel en een piano die kapot op zijn kant ligt. Op het water drijven losse toetsen.

‘Moet je kijken,’ zegt J.

Ik ga naast haar staan en kijk. De smalle, donkere trap zit ingeklemd tussen twee muren en leidt naar een dichte deur. Het is stikbenauwd hier, alsof het water nog tot aan het plafond staat, en ik krijg opeens een duister voor gevoel. Het is moeilijk onder woorden te brengen, de angst die er door me heen gaat.

‘Waar wachten we nog op?’ zegt J, en ze zet een voet op de trap.